

Hle křesťanské učení a s takovou mocí

(Mk 1,21-28)

Občas se setkáváme jak u druhých, tak třeba i sami u sebe s pocitem strachu, že nám Bůh něco vezme. Bojíme se svěřit jeho vedení, bojíme se dát své kříže nebo i slabosti Pánu, jak by mohl napovídat tento obrázek trochu zaraženého dítěte.

Je třeba si znova a znova připomínat význam slova evangelium - dobrá zpráva: „Něco moc dobrého pro člověka“. Pro Ježíše je lidské dobro tak neodkladné a naléhavé, že pro něj neváhal vytrhnout i apoštoly z běžného života, a to dokonce natrvalo, aby ho mohli lidem předávat. Ježíše touha po štěstí člověka tak poháněla, že evangelista Marek použil několikrát slovo „ihned“, když šlo o Ježíšovu cestu k lidskému štěstí. Četli jsme dnes, že jakmile se totiž Ježíš ubytoval v městě Kafarnaum při galilejském jezeře: „Ihned šel do synagogy, aby tam kázal.“

Ježíš si byl vědom, že štěstí člověka a dobro lidem předává už jen svou přítomností. Věděl také, že jeho slova působí velmi dobře na lidská srdce. On plný Boha, co do svého lidství, přinášel ho lidem do jejich života. Proto jeho slova nebyla jen jakýmsi řečnickým uměním, ani jen poučováním, ale jeho slova měla velkou moc vzhledem k dobru lidí.

Na jeho slovo zareagoval démon, jak evangelista Marek popisuje kázání v Kafarnaum, který jako padlý anděl plný zlosti a pýchy mučivě ovládal jistého člověka. Nemohl však snést Ježíšovu přítomnost. Křikem manifestoval svůj hněv a nevoli: „Co je ti po nás, Ježíši...přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi. Svatý Boží!“ Byl zlostný, věděl, že Ježíš osvobodí nebohého člověka, aby nabyl opět svobody a důstojnosti. Nemohl snést, že člověk bude opět šťastný, zatímco on zůstane ve svém vzdoru a hněvu vůči Bohu.

Člověk nemusí být přímo ani posedlý, aby se rozčilil, nebo byl vyveden z míry kvůli Ježíšovu učení, stačí být v táboře zla. Pokus vyslovit někde ve společnosti lapidárně věty - Interrupce je vražda, stejně tak euthanasie či sebevražda, předmanželský styk, manželská nevěra, nebo rozvody, jsou velkým zlem, homosexuální jednání a jejich sňatky jsou zvrhlostí v očích Božích - tak budou na nás syčet, křičet, t'ukat si na hlavu... Nebo zkusme říci svým blízkým, nepraktikujícím pokřtěným, že první povinností každého člověka je klanět se Bohu, že povinností každého pokřtěného je neděli co neděli slavit mši svatou. Reakce bude ne nepodobná té z evangelia.

Ježíš nám přišel komunikovat – předat samotného Boha. Nic krásnějšího a lepšího nám nikdo dát nemůže. Nic většího nikde nezískáme. Zlo v blízkosti Boží dobroty a krásy musí vždy ustoupit a skutečně ustupuje, někdy rychleji, jindy pomaleji, ale vždy, i když kolem sebe zcela logicky kope. My, kteří Ježíši věříme, jsme posláni, druhým lidem Boha zprostředkovat. Nebojme se s lidmi nešťastnými, mnohdy nesvobodnými se modlit. Nebojme se modlit s těmi, kdo mají jiné názory. Svěřme je přímo Ježíši. Modleme se, aby byli šťastní, dobří. Modlitba za druhé či s druhými je velmi silným prostředkem. Takto je svěřujeme moci Ježíšově. Sami ovšem můžeme svědčit, že i nás Ježíš osvobodil či osvobozuje od čehokoli. Že nás posiluje a vrací nám důstojnost ztrácenou prohranými životy.

Lidé v synagoze, kde kázal Ježíš, řekli: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí!“ I lidé kolem nás řeknou: Jakou moc mají křesťané, jak skvělé je to učení a s takovou mocí.“ Přítomnost Ježíše vždy a každého osvobozuje od všeho, co nám bere radost, důstojnost, dobrotu srdce a uvádí nás k vyššímu dobru a plnosti štěstí.